

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 279/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Školská 257, Veľký Slavkov, IČO 36 858 935, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marcel Mašan, proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 2 T 25/2014-1132 zo 4. októbra 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 10 To 2/2022-1189 z 2. marca 2022 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 66/2022 z 8. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 25/2014-1132 zo 4. októbra 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 To 2/2022-1189 z 2. marca 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 66/2022 z 8. februára 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 25/2014-1132 zo 4. októbra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 10 To 2/2022-1189 z 2. marca 2022 uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 1. januára 2006 (ďalej

len „Trestný zákon“) vo forme účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so skúšobnou dobou na 2 roky. Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Tdo 66/2022 z 8. februára 2023 odmietol sťažovateľom podané dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

3. Sťažovateľ v súhrne považuje napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu za arbitrárne, keďže sa súdy v nich arbitrárne vysporiadali s viacerými podstatnými skutočnosťami pre ich rozhodnutie. V prvom rade sťažovateľ namietol výsluch svedkyne [REDACTED], z ktorej výpovede súdy vychádzali pri vyslovení jeho viny a ktorá mala uviesť, že ju naviedol na spísanie notárskej zápisnice o vydržaní pozemkov, pričom táto zomrela ešte pred tým, než mu bolo vznesené obvinenie pre stíhanú trestnú činnosť, a ktorá bola vypočutá bez prítomnosti jeho obhajcu. Podľa sťažovateľa nebol výsluch svedkyne [REDACTED] vykonaný zákonným spôsobom a skutočnosti touto svedkyňou tvrdené nemožno riadne overiť z dôvodu jej úmrtia. Za ďalšie hrubé porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ považuje arbitrárne posúdenie tzv. prejudiciálnych otázok vo veci konajúcimi súdmi, a to možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním [REDACTED] a otázku prípustnosti zastupovania maloletej [REDACTED] jej otcom [REDACTED], ku ktorých posúdeniu je oprávnený len súd v civilnom konaní a poručenský súd. V konkrétnostiach sťažovateľ namietol, že „je nevyhnutné zaoberať sa otázkou potenciálneho okruhu dedičov, ako aj otázkou, či [REDACTED] v čase, keď robila vyhlásenie o vydržaní, skutočne spĺňala zákonné podmienky pre vydržanie predmetných nehnuteľností a pre urobenie vyhlásenia o vydržaní a spísaní zápisnice o tejto právnej skutočnosti.“. Čo sa týka posúdenia týchto otázok, vo veci konajúce súdy nevykonali žiadne dokazovanie a „výslovne svojvoľne mimo vecnej príslušnosti rozhodli o týchto otázkach“ tak, že „[REDACTED] nemohla tieto nehnuteľnosti vydržať alebo ich dediť.“. Taktiež „posúdenie otázky, či pri úkone vrátenia daru v tom čase [REDACTED], mohol túto pri tomto úkone zastupovať výlučne otec [REDACTED], a prečo podľa názoru súdu mala [REDACTED] zastupovať ako matka tak aj otec, o tejto otázke, prečo súdy dospeli k záveru, že otec v tomto konaní nemohol zastupovať maloletú sám, a teda sa dopustil spolu so sťažovateľom trestného činu, neobsahuje žiadne odôvodnenie, z ktorého by bolo možno vyvodiť, že otec [REDACTED] nie je oprávnený pri takomto úkone zastupovať dcéru výlučne sám.“.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní 2T/25/2014, Krajského súdu v Prešove v konaní 10To/2/2022 a Najvyššieho súdu SR v konaní sp. zn. 5Tdo 66/2022 porušené boli.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 5Tdo 66/2022 zo dňa 08.02.2023 sa zrušuje.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10To/2/2022-1189 zo dňa 02.03.2022 sa zrušuje

Rozsudok Okresného súdu v Poprade sp. zn. 2T/25/2014-1132 zo dňa 04.10.2021 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie

Najvyšší súd SR, Krajský súd v Prešove a Okresný súd v Poprade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 530,86 €...“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení so základným právom na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu. K porušeniu už označených základných práv malo dôjsť rozhodnutiami súdov v rámci celého trestného konania vedeného proti sťažovateľovi z dôvodu arbitrárnosti ich záverov, ku ktorým dospeli pri vyvodení jeho trestnoprávnej zodpovednosti za stíhanú trestnú činnosť a ktoré vychádzali z posúdenia tzv. prejudiciálnych otázok mimo právomoci trestného súdu (bod 3) a nezákonného dôkazu, a to výsluchu svedkyne [REDACTED] (bod 3).

6. Podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu:

7. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti.

Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

10. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

12. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti je zrejmé, že proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 25/2014-1132 zo 4. októbra 2021 podal odvolanie podľa § 306 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 10 To 2/2022-1189 z 2. marca 2022 tak, že ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku. Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 10 To 2/2022-1189 z 2. marca 2022 sťažovateľ podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda z dôvodu zásadného porušenia práva na obhajobu, podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Tdo 66/2022 z 8. februára 2023 odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku po jeho vecnom prieskume ako zrejme nedôvodné, pričom sťažovateľ ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohol uplatniť v podanom dovolaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

13. V súlade s § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa,

aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne.

14. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania.

15. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

16. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

17. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

19. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 660/2016). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom.

20. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, pôsobí vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nedostatočne, pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade teda podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

22. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti len nekonkretizuje, v ktorej časti odôvodnenia je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesprávne a ktorý ním uplatnený dovolací dôvod mal byť arbitrárne najvyšším súdom posúdený, so špecifikáciou aj ústavnej neudržateľnosti takého aplikačného riešenia. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je pritom zrejmé, že sťažovateľ uplatnil proti napadnutému uzneseniu krajského súdu celkovo tri dovolacie dôvody, a to podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Ústavná sťažnosť v jej časti smerujúcej proti rozhodnutiu najvyššieho súdu teda nedosahuje parametre požadované predovšetkým § 123 ods. 1 písm. c) a d) zákona o ústavnom súde so zdôraznením okolnosti, že námietky nemôžu byť vo všeobecnej rovine smerované proti rozhodnutiam všeobecných súdov rozhodujúcich v dotknutej veci v inštančnom postupe po sebe (zohľadniac aj princíp subsidiarity, ktorý viedol k odmietnutiu ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu), ale sťažovateľ musí špecifikovať, v čom je konkrétne rozhodnutie (tu najvyššieho súdu ako rozhodujúceho s konečnou relevanciou) pri vysporiadaní sa s jeho námietkami nesprávne v miere (až) ústavnej neudržateľnosti.

23. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019, IV. ÚS 343/2020).

24. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

26. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami.

II.3. Obiter dictum:

27. Aj napriek všeobecnej a právne vágnej argumentácii sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd nad rámec dôvodov odmietnutia podanej ústavnej sťažnosti konštatuje, že nezistil ústavnú neudržateľnosť záverov najvyššieho súdu v napadnutom uznesení pri posúdení dôvodov dovolania v celom rozsahu dovolacích námietok, na ktoré boli dané dostatočné odpovede, a to vrátane posúdenia postupu všeobecných súdov pri posudzovaní tzv. predbežných otázok

v spojení so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, na ktorých závery aj najvyšší súd poukázal. Zo zákonného znenia § 7 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva kompetenčné oprávnenie trestného súdu posudzovať ako predbežné otázky všetky tie, ktoré sa v konaní vyskytli, a to aj vtedy, ak o nich už bolo vydané rozhodnutie niektorým z tam uvedených orgánov, pokiaľ sa týkajú viny páchatel'a. Jediným limitom je posudzovanie otázok osobného stavu, ako to vyplýva z § 7 ods. 2 Trestného poriadku, čo však nebol sťažovateľov prípad. Pokiaľ ide o použiteľnosť dotknutej svedeckej výpovede (svedkyňa zomrela po začatí trestného stíhania a pred vznesením obvinenia), ústavný súd odôvodnenie najvyššieho súdu poznámkovo dopĺňa v tom, že okrem § 263 ods. 3 písm. a), § 10 ods. 17 Trestného poriadku je v dotknutej súvislosti relevantné aj písm. b) označeného ustanovenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2022

Miroslav Duriš
predseda senátu